

захисту національного інформаційного простору ми повинні пройти самі з надією на допомогу держав [3, с. 118].

Входження України у європейський та світовий інформаційний простір, оволодіння новітніми інформаційними технологіями водночас виявляють чимало проблем, які потребують негайного вирішення. Для подальшого становлення інформаційного суспільства та створення системи інформаційної безпеки в Україні необхідна нормативно закріплена системна і послідовна державна політика, спрямована в першу чергу на розвиток системи захисту вітчизняного інформаційного простору та протидію інформаційним загрозам.

Сьогодні наша держава активно співпрацює з країнами-членами Європейського Союзу в напрямі обміну науковим, технологічним та військовим потенціалом та досвідом із модернізації та розвитку своєї системи безпеки та цілей її існування і функціонування, що, безумовно, позитивно впливає на рівень національної безпеки і оборони нашої держави.

В спеціалізованій літературі зазначається, що враховуючи європейські принципи формування механізмів демократичного цивільного контролю над сектором безпеки, можна виділити наступні напрями удосконалення адміністративно-правового статусу СБУ. По-перше, завершення реформування системи органів СБУ, що передбачає законодавче закріплення функцій, повноважень, відповідальності всіх її суб'єктів, встановлення зворотного зв'язку з громадським контролем. По-друге, посилення координаційно-контрольних можливостей СБУ щодо забезпечення системності і комплексності, здійснюваних нею завдань із забезпечення державної безпеки та законності застосовуваних запобіжних заходів. По-третє, удосконалення законодавчої регламентації процедур здійснення парламентського, президентського, адміністративного і громадського контролю за діяльністю СБУ, розмежування сфер їх взаємодії. По-четверте, критеріями ефективності організації і функціонування СБУ повинна бути її чітка орієнтованість на конкретну мету, умови функціонування, оптимізація організаційної структури її підрозділів, витрати на їх утримання [4, с. 29].

Отже, Служба безпеки України є одним із суб'єктів гарантування національної безпеки і оборони і відповідно до чинного законодавства України. Оскільки питання забезпечення стабільності та розвитку національної безпеки України завжди було одним із ключових пріоритетів та цілей, які ставило перед собою керівництво нашої держави ще з часів отримання незалежності, то важливим є чітка й злагоджена координація діяльності всіх суб'єктів забезпечення національної безпеки, в тому числі Служби безпеки України.

Література

1. Пономарьов С.П. Служба безпеки України в секторі безпеки і оборони України / *Право і безпека*. 2017. № 4 (67). С.127-131.
2. Про Службу безпеки України: Закон України від 25.03.1992 р. / *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 27. Ст. 382.
3. Нижник Н.Р., Ситник Г.П., Білоус В.Т. Національна безпека України (методологічні аспекти, стан і тенденції розвитку): Навч. посіб.; За ред. П.В. Мельника, Н.Р. Нижник. Ірпінь, 2000. 304 с.
4. Жарий О.К. Напрями підвищення ефективності діяльності Служби безпеки України в сучасних умовах / *Міжнародна науково-практична конференція «Сучасний стан та перспективи розвитку сектору безпеки України: публічно-приватні аспекти»*. 2015. Вип. 1. С. 28-30.

Ведмідська Анастасія Олександрівна

студентка юридичного факультету

Науковий керівник – д.ю.н., професор Наливайко Л.Р.

(Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ)

ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ: ПИТАННЯ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ

Сучасна Україна, як самостійна держава прагне розвиватися, проте наразі вона має тільки теоретичні напрацювання. Державотворення – це комплексний довготривалий процес, спрямований на утворення держави, який включає культурні, політичні, міфологічні, релігійні та інші чинники [3, с. 15]. Розглядаючи державотворення України, доцільно розглядати історично – політичний шлях від 1991 р., коли наша країна стала на шлях незалежності і до сьогоднішнього дня.

Державне будівництво незалежної України ускладнювалося відсутністю відповідної законодавчої бази, перш за все Конституції, відповідно до якої необхідно було розробляти й приймати інші

нормативно-правові акти.

Основними державотворчими подіями й процесами в незалежній Україні є:

- заміна назви «Українська Радянська Соціалістична Республіка» на назву держави «Україна» (Закон від 17 вересня 1991 р.);
- визначення правового статусу населення Законом від 8 жовтня 1991 р. «Про громадянство України»: громадянство України надавалося всім, хто проживав на її території, не був громадянином іншої держави і не заперечував проти прийняття українського громадянства;
- прийняття Закону «Про Державний кордон України» (4 листопада 1991 р.), яким встановлювалися кордони, порядок їх охорони і перетину;
- прийняття «Декларації прав національностей України» (1 листопада 1991 р.), у якій підкреслюється, що Україна гарантує всім народам, національним групам, громадянам, що проживають на її території, рівні економічні, політичні, соціальні й культурні права;
- формування Збройних сил на основі Закону «Про збройні сили України» (6 грудня 1991 р.) і воєнної доктрини України (19 жовтня 1993 р.), яка базується на без'ядерному і позаблоковому статусі України, принципі розумної достатності озброєння, відмові від визнання будь-якої країни потенційним противником, тощо.

Наша держава йде шляхом розбудови України, як демократичної держави [5, с. 36]. Демократія означає те, що громадянин відіграє важливу роль в політичному житті держави, є безпосереднім учасником політичного життя. Минуле століття значно вплинуло на наше теперішнє сьогодення. Деякі люди досі залишаються віддані думці, що Україна як республіка у складі СРСР є кращою ніж Україна як незалежна держава. І це є серйозною проблемою у державотворенні нашої держави. Україні потрібні свідомі, активні громадяни, які готові відстоювати необхідні для країни політичні позиції, як в середині держави так і на міжнародному рівні. Продовження цієї проблеми полягає у тому, що різноманітність думок призводить до розколу народу на Захід і Схід. Відповідно, коли немає єдності народу неможливо розвивати далі державу в якомусь одному напрямку, оскільки це може призвести до певних конфліктів. Також дуже важливою проблемою на шляху до демократичної держави, з високими рівнями стандартів є нелегітимна влада. Сутність цієї проблеми полягає у тому, що чиновники більше дбають про своє забезпечення, ніж про народ. Багато депутатів Верховної Ради України, членів Кабінету міністрів мають власний досить серйозний бізнес і в багатьох випадках приймаючи серйозні рішення на рівні держави, вони перш за все замислюються над інтересами власних підприємств, ніж над інтересами народу. Прийняття таких рішень призводить до гноблення українців як нації. Також такі рішення приймаються через те, що на керівних посадах досить часто знаходяться ті люди, доля України яким просто байдужа [1, с. 86]. Через це демократія певною мірою переростає в анархію, з'являються тонкі нотки тоталітаризму і замість демократичного зростання, економічного розвитку країна просто деградує. Вона повертається до свого минулого, яке без жодних сумнівів не подобається більшості наших громадян. Якщо порівняти українських політиків та політиків розвинених країн Європи, зокрема їхні статки, ми чітко можемо побачити, що їхній рівень суттєво відрізняється. І більший прибуток мають наші обранці, постає питання, чому? І тут ми можемо знайти ще один недолік який на жаль займає одне з провідних місць у нашій державі це хабарництво, корупція. Судді, прокурори, чиновники різних рівнів вирішують питання не за законом, не за людськими інтересами, а за вдячністю у конверті, яка змальована у грошовому еквіваленті. І знову ми повертаємося до того, що демократія в таких умовах існувати просто не може. Утворення незалежної держави почалося в дуже складних умовах, зокрема п'ять років Україна була без Конституції. І прийняття в 1996 році Основного закону держави певною мірою заявило про те, що Україна все ж таки є самостійно. Конституція заклала основи для подальшого становлення України, як демократичної, соціальної, правової держави. І це звісно є позитивним у державотворенні нашої країни, наша Конституція визнається однією із найкращих, проте на практиці не виконується навіть елементарні закони без яких існування демократії знову ж таки неможливе. Впродовж незалежності Україна піднімалася на певні висоти і відразу ж мала певні різкі спуски, причому останніх було набагато більше. Висновки про державотворення нашої держави робляться самі по собі мимохідь і на жаль вони є не дуже позитивними, але останні демократичні процеси в українському суспільстві вселяють надію на краще майбутнє України [2, с. 28].

Отже, наш народ прагне розвивати демократичну державу. Так, позитивним аспектом сьогоденного державотворення України є закріплені норми у законодавстві, які покликані захищати права людей.

Література

1. Бутирська Т.О. Теоретико-методологічні засади державотворення в Україні: автореф. дис. ... д-ра наук з держ. упр. Київ, 2009. 36 с.
2. Великий енциклопедичний юридичний словник / за ред. акад. НАН України Ю.С. Шемшученка. 2-ге вид., переробл. і допов. Київ: Вид-во «Юрид. думка», 2012. 1020 с.
3. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / [уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел]. Київ; Ірпінь: Перун, 2005. 1728 с.
4. Грабовський С. Нариси з історії українського державотворення / С. Грабовський, С. Ставряні, Л. Шкляр. Київ: Генеза, 1995. 607 с.
5. Держава: <http://slovopedia.org.ua/38/53396/378737.html>.
6. Державотворення: <http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%94%D0%B5%D1%80%D0%B6%D0%B0%D0%B2%D0%BE%D1%82%D0%B2%D0%BE%D1%80%D0%B5%D0%BD%D0%BD%D1%8F>.

Возна Дар'я Віталіївна

студентка юридичного факультету

Науковий керівник – к.ю.н., професор Тищенко С.О.

(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

МІЖНАРОДНІ КОНФЛІКТИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВРЕГУЛЮВАННЯ

В умовах сьогодення відбувається активний розвиток в усіх сферах суспільного життя, зокрема проводяться реформи, підвищується рівень та якість такого політичного режиму як демократія у контексті чого вирішення міжнародних конфліктів повинно розвиватись відповідно до прогресу, який ми бачимо на даний момент. Так, запровадження нових ідей, підтримання дипломатичних відносин та введення санкцій які допоможуть запобігти початку або вирішити вже прогресуючий конфлікт на будь-якому його етапі є вкрай необхідним для кожної держави, яка є учасником міжнародних відносин.

Вищезазначене питання активно досліджується в працях: З. Бжезінського, А. Гарібджаняна, А. Дацюка, О. Загребельного, Дж. Кіссінджера, М. Ларченко, Є. Магди, І. Петрової, С. Попова, В. Пінцака, К. Поліщука, Ю. Скорохода, А. Кіссе, В. Котигоренка та ін.

Збройні конфлікти створюють значну загрозу людству внаслідок можливого розширення кількості учасників в умовах глобалізації, розвитку екологічних катастроф, негативних гуманітарних наслідків, пов'язаних із зростанням кількості біженців. Проблема збройних конфліктів є актуальною і займає важливе місце в системі сучасних міжнародних відносин. Сьогодні на зміну міждержавним прийшли внутрішні конфлікти, однак зміна характеру конфліктів не означає зниження їхнього міжнародного впливу. Унаслідок процесів глобалізації й тих проблем, які приховують у собі конфлікти кінця ХХ – початку ХХІ ст., появи великої кількості біженців в інших країнах, а також залучення до їхнього врегулювання багатьох держав і міжнародних організацій, внутрішньодержавні конфлікти набувають міжнародного характеру. Практика показує, що особливою рисою сучасних збройних конфліктів є посилення ролі зовнішніх сил та їх вплив на перебіг конфліктів, зокрема, стали сприятливішими умови для втручання у збройні конфлікти міжнародних організацій і окремих держав [1].

Вміння влади та всіх інших політичних суб'єктів вирішувати наявні завдання на кожному з етапів протікання конфліктів дає їм додаткові можливості для ефективного реалізації своїх цілей та інтересів у політичному процесі. Загальна теорія розв'язання конфліктів орієнтує, насамперед, на ретельний аналіз базових потреб різних суб'єктів, політичних груп і ступеня їхнього задоволення існуючими соціально-політичними нормами й інститутами. Головний акцент повинен бути зроблений при цьому на аналізі джерел виникнення конфліктів і на їхньому усуненні, а не на спрямуванні або частковому врегулюванні конфліктів без відповідних структурних змін системи суспільних взаємодій [2].

У будь-якій із існуючих моделей підтримання стабільності відбуватиметься шляхом управління міжнародними конфліктами, основною метою якого є максимізація їхніх конструктивних функцій. Таке управління стає можливим завдяки використанню традиційних процедур врегулювання з урахуванням структурних особливостей постбіполярної міжнародної системи. Визначення структурних основ конфліктогенності сприяє формуванню структурних принципів управління міжнародними конфліктами. В сучасному світі питома вага латентних і нетрадиційних конфліктів зростає, а саме вони найменше піддаються регулюванню [3].